

Albert Csilla

A vallástanár szerepe és támogató környezete az egyházi rendszerben

Kivonat

Milyen szerepe van ma a vallástanárnak az egyházban? Hogyan teljesíthető ez a szerep akkor, ha több gyülekezet területén tanít a vallástanár? Milyen támogató környezetet tudhat maga mellett a vallástanár akkor, amikor küzd azért, hogy megmaradjon a katedrája? Ezekre a kérdésekre keresem a választ.

Abstract

What is the role of a teacher of religion in today's Church? How can this role be fulfilled if the teacher of religion works in the jurisdiction of several congregations? What kind of supportive environment can teachers of religion have by their side, when they are fighting to keep their classes? I am trying to find answers to these questions.

1. Személyes motiváció

Amikor a Református Tanárképző Karra jelentkeztem, a hollandiai goesi testvérgyülekezet (Protestantse Kerk Nederland) Romániát segítő bizottságának tagjai felkérésére érzelmileg akadályozott gyerekekkel dolgoztam. A feladatomat a következőképpen fogalmazták meg: szeretnék, ha lenne a gyerekek között, aki Jézusról beszéljen. „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk 10,14b) Ezzel az igével indított útnak a holland testvérgyülekezet lelkésze. Számomra reményt adott az első napokban az a tudat, hogy valakinek a küldetésében vagyok a gyermekek között. Hat hónapot töltöttem közöttük, mégis azt hiszem, hogy bár kevésnek tűnik ez az idő, de a szerzett tapasztalatok nagyban hozzájárultak a református vallástanári identitásom alakulásához.

Amikor az egyetemi tanulmányaimat folytattam, mindez erős bástyának bizonyult az arra való felkészülésben, hogy egy ideális világban, egy ideális iskolá-

ban hogyan kell vallást tanítani. Az, amivel a mindennapi oktatásban találkoztam, messzemenőleg más volt, mint amit az egyetemi oktatás keretében magas szakértelemmel és tudással megtanítottak nekem. A realitás nem volt az ideák magasságában. Mindazokat a készségeket és jártasságokat, mai szóval kompetenciákat, melyekre szüksége van egy jó vallástanárnak, a képzés biztosította, de hiányzott a tapasztalat, a válasz a *hogyan csináljam* kérdésre. A pályakezdésem idején jól működött az egyházmegyei kis módszertani kör, melynek első alkalmán én beszéltem legtöbbit azokról a lehetőségekről, hogy honnan lehet beszerezni a szemléltetőket, hogyan lehet a leghatékonyabban tanítani. Ma is mosolygok akkori önmagamon, mert lelkesedésem, a kezdő lelkesedése kizárta a párbeszéd lehetőségét. A kis körök biztosították a közösséget, bár a tapasztalat őszinte megosztására még nem volt lehetőség, mert hiányzott a kapcsolat közvetlensége, az a fajta mélység, ahol bárki megmutathatja önmagát, mert nem fog előítéletekbe ütközni. A vallástanároknak rendezett konferenciák Illyefalván, Székelyudvarhelyen és a sok BNYA¹ rendezvény támogattak abban, hogy megerősödjek, növekedjek ebben az identitásban, miközben az évek során megismertem annak a nagy közösségnek a tagjait, akik ezen alkalmakon részt vettek. Abban viszont, hogy hogyan oldjam meg az osztályban felmerülő mindennapi kihívásokat, a fegyelmezést, a kötekedés és bántás okozta gondokat (ami nemcsak a gyermekek közösségében, hanem a kollégák sorában is jelen volt), legtöbbit az önismereti munka segített. Ma is vallom, hogy önismeret és önreflexió nélkül nem tudtam volna ennyire kitartóan, örömmel bizonyosságot tenni. Tudom ugyanakkor, hogy Hézsér Gábornak igaza van, amikor óvatosságra int az önismeret fogalmával kapcsolatban: a „magunk megismerése” ugyanis túlzó kifejezés, hisz az teljes mértékben sohasem lehetséges. Mindannyiunkat igazán csak egy valaki ismer, maga Isten, mi ebben az „világi” életben „önismeretünkben is fragmentáltak maradunk”. Mégis szükséges, hogy magunkról legyenek tapasztalataink, melyek megválaszolják bizonyos helyzetekben való viselkedésünket, segítenek, hogy életpályánkon tájékozódjunk.² „A vallástanár legfontosabb munka-

¹ A Bolyai Nyári Akadémia a Református Vallástanárok Részére egy olyan szakmai továbbképző tanfolyam, amelyet 2003-tól évente meghirdetünk július utolsó teljes hetére. A továbbképző tanfolyamot a Református Tanárképző Kar közösen szervezi az Erdélyi Református Egyházkerület Tanügyi Osztályával, illetve a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetségével. A program tervezése és kivitelezése a Református Tanárképző és Zeneművészeti Kar hatásköre. A program akkreditálásáról a társszervezők gondoskodnak, a résztvevők az Oktatási Minisztérium által engedélyezett, kreditpontos igazolást kapnak.

² Hézsér Gábor: Ajánlás. In: Siba Balázs – Siba-Rohn Hilda: *Élettérkép*. Kálvin Kiadó, Budapest 2020, 9.

eszköze a saját személyisége” – mondja Gorbai Gabriella Márta –, melyet fontos megismernie, és folyamatosan kapcsolatban maradnia azzal, gondoznia azt.³ „Sokkal hatékonyabbnak érzem magam, amikor képes vagyok elfogadóan figyelni a belső hangjaimra, és ha saját magam lehetek.”⁴ A megengedése annak, hogy az legyek, aki vagyok, segít a kapcsolatban maradásban, önmagammal és másokkal is.

Néha a tökéletességre való törekvés emberi erőlködés lesz, és hiányával van a krisztusi lelkület jó illatának. A továbbképzők segítettek abban, hogy a közös terhet megosszuk és felismerjük: nem vagyunk egyedül, más is ott van velünk a miénkhez hasonló gondok közepette ugyanabban hajóban. A vallástanárok egy közösség tagjainak érezhették magukat, miközben a Református Tanárképző Kar oktatói – akik a találkozó szakmai színvonalát biztosították – mindig biztattak és bátorítottak, hogy „tartsunk ki a bástyán”. Mindez abban az időszakban történt, amikor a vallás még kötelező – nem pedig választható – tantárgy volt: nem kellett hozzá külön a szülők beleegyezését kérni.

2. Vallásórák választhatósága, vallástanárok helyzete

Az 5/232. számú miniszteri rendelet – melyet 2015. szeptember 24-én közöltek a *Hivatalos Közlöny* 720. számának I. részében, a 3. cikkely I. alpontjában – így határoz a vallásórák választhatóságáról: „A vallásórán részvételi jogukkal élni kívánó kiskorú tanulók szülei (törvényes gondviselői) vagy a nagykorú tanulók kérelében fordulnak az intézményhez, melyben megnevezik a kért felekezetet.”⁵

Ezt követően a vallásórán részt vevők száma is csökkenni kezdett, ebből kifolyólag a meghirdetett vallásórák száma is. Ezt a rendeletet felhasználva vannak intézmények, melyek minden évben igénylik a szülők nyilatkozatát, bár elég lenne minden ciklus elején kérni ezt. Így a vallásórák száma egyre csökkenő tendenciát mutat, melyet nem csupán az egyre zsugorodó gyermeklétszám befolyásol.

Pályám kezdetétől részese voltam a 2019-ben utoljára megrendezett BNyA-nak, majd az online találkozásoknak is, melyeket a tanárképző kar tanárai szerveztek. Ezek az alkalmak ápták a kapcsolatot az alma materrel, a Pedagógiai Intézettel, vallástanár kollégákkal, azzal az emberi és szakmai hálóval, melynek minden szakma mögött jelen kell lennie, hiánya pótolhatatlan. Az említett Peda-

³ Gorbai Gabriella Márta: A vallástanár önismereti és spirituális kompetenciája. *Studia Universitatis Babeş-Bolyai, Theologia Reformata Transylvanica*, 63/1, Kolozsvár 2018, 129.

⁴ Rogers, R. Carl: *Valakivé válni. A személyiség születése*. Edge 2000, Budapest 2014, 45–46.

⁵ Szabad fordítás a szerzőtől.

gógiai Intézetről az Erdélyi Református Egyházkerület honlapján a következőket találjuk:

„A Romániai Református Pedagógiai Intézet 1997-ben alakult az Erdélyi Református Egyházkerület keretében. 2002-től tevékenysége mindkét egyházkerületre kiterjedt. Mai jogi helyzetéről a Romániai Református Egyház szervezetéről és kormányzásáról szóló 1/2006. sz. jogszabály 165. §-a rendelkezik, mely feladataként a következőket fogalmazza meg:

- feltárja, feldolgozza és ismerteti a magyar református iskolák vallásos, erkölcsi, pedagógiai és kulturális hagyományait;
- szakszerű segítséget nyújt a református nevelés és képzés folyamatában;
- pedagógiai és didaktikai tanácsadást folytat a romániai református iskolákban;
- pedagógiai és didaktikai tanácsadással segíti a református iskolákban tanító tanárok, az állami iskolákban és gyülekezetekben alkalmazott vallás tanárokat, valamint a lelkész-tanárok munkáját;
- segíti az egyházi oktatási intézményekben tanító pedagógusok továbbképzését;
- segíti az intézmények munkáját tantervek, tankönyvek, segédanyagok készítésével és terjesztésével;
- közreműködik az országos versenyek (vallás tantárgyolimpiász, intézmények közti vetélkedők) követelményrendszerének és tételeinek kidolgozásában;
- közreműködik az országos állami vizsgarendszerek (érettségi, tanári versenyvizsga, fokozati vizsgák) vallásspecifikus részében;
- általános feltáró, informáló, szakmailag véleményező, döntés-előkészítő munkát végez a két egyházkerület, illetve a zsinat döntéshozó testületei vagy ügyosztályai számára.”⁶

Az elmúlt két évtized során majdnem minden évben kitöltöttünk egy nyomtatványt, melyben az aktuális osztályok/csoportok létszámát vezettük fel. Ez egy statisztikai adat volt, mely valamilyen szinten nyilvántartotta a vallás tanárokat szolgáló helyekkel és a gyermekek létszámával. Jelenleg ezen nyilvántartások hiányában pontos adatot nem találtam arra nézve, hogy a 2015-ös rendeletet követően mennyivel csökkent a vallás órán részt vevő diákok száma. Bár több, az intézmény által szervezett versenyen vettem részt, nekem hiányzik az az egykori továbbképző- és konferencia-rendszer, melynek fenntartása egyébként benne van az egyház működési szabályzatában. Azért foglalkoztat, mert amikor vallás tanárokkal be-

⁶ <https://reformatus.ro/dokumentumok/reformatus-oktatas>, 2024. 07. 16., 13–26.

szélgetek, egyre többször merül fel, hogy a kilencedikes diák nem választja az órát, így a vallástanárnak csökken az órakerete. Nem túlzás, hogy ez egy egzisztenciális krízis, hisz mindig csak szeptemberben derül ki, hogy az előző évhez képest hány órával jut majd kevesebb a vallástanárnak. Olyan esetről is tudomásom van, hogy jóval tanévkezdés után a tizenkettedikes diákok – az osztályfőnökük biztatására – ki akartak jelentkezni a vallásóráról azzal az ürüggyel, hogy ezzel tehermentesítsék magukat. Ebben az esetben az aligazgató kiállt a vallástanár mellett, de tudjuk, hogy ez nem minden esetben van így: sokszor akad kolléga, aki szívesen vállalja a gyermekek felügyeletét is, ha nem akarnak részt venni vallásórán. Az is nehézé teszi a szolgálatot, hogy van, aki nem két, hanem három, illetve négy iskolában is tanít. A távolságok is nagyok az iskolák között, van, aki 800 km-t tesz meg hetente, hogy eljusson szolgálati helyeire. Ezek a problémák nem új keletűek ugyan, mégis fontos, hogy ezekkel mielőbb szembenézzünk. Kun Mária a Ravasz Lászlóról szóló cikkében ír a püspök azon tapasztalatáról, hogy az iskolai vallásoktatást nem veszik komolyan sem a szülők, sem a diákok – sokszor felesleges tehernek érzik azt. A vallástan – állapítja meg Ravasz – ugyanolyan tantárgy lett, mint a többi, azzal a különbséggel, hogy semmilyen figyelmet nem fordítanak rá, mert – úgymond – ebből a tárgyból úgyszemint lehet megbukni. Mindezt Ravasz László 1937-ben írja, és úgy tűnik, ez a mentalitás ma is érvényes, mert a vallástanártól azt várják el, hogy legyen jóindulatú, és csupa 10-es érdemjegyet adjon.⁷

Az ma még nehezebbé teszi bizonyosságtételünket, hogy egy posztmodern világban élünk, melyben olyan új kihívásokkal szembesülünk, melyek érintik az identitásunk alakulását is. Manapság éppen „az identitáskeretek váltak problematikussá, eltűntek, vagy alig belátható jövőjű és felgyorsult ütemű átalakulás útján vannak. Mindennek eredménye a mind tömegesebbé váló identitásvesztés, vagyis az egyén képtelensége arra, hogy világosan, egyértelműen és hosszú távon definiálja önmagát.”⁸ Így válik majdnem minden relatívvá, és ebben a közegben – Lasch neves elmélete szerint – felerősödnek a nárcisztikus tendenciák. A nárcisztikus ember tapasztalata a világról az omnipotencia hamis érzete, mintha „szabadsága és választási lehetősége lenne arra, hogy sokféle célt tűzzön ki és valósítsa meg életében.”⁹ És míg a lehetőségek látszatra korlátlanok azzal szemben, amit tényleg meg tud valósítani, mély szakadék képződik az *idealizált én* és a *valós én* között.

⁷ Kun Mária: *Ravasz László és a nevelés. A nevelés kérdéséről alkotott véleménye és néhány gondolat a vasárnapi iskolai vázlatairól.* /<http://www.studia.ubbcluj.ro/download/pdf/379.pdf>, 175. 2024. 07. 20.

⁸ Pataki Ferenc: *Élettörténet és identitás.* Osiris Kiadó, Budapest 2001, 21–21.

⁹ Siba Balázs: *Isten és élettörténet.* Loisir Könyvkiadó, Budapest 2010, 12.

A narcisztikus jellemzők nemcsak azzal járnak, hogy felértékeli az ember önmagát, hanem azzal is, hogy önértékelése esendő, sérülékeny. Az ilyen ember jellemzője, hogy önközpontú, kerüli a felelősségvállalást, elégedetlen mindazzal, amije van. Döntésképtelen, mert lehet, hogy a meghozott döntés kizár a többi lehetőségéből.¹⁰

A társadalmi meghatározottság csak néhány elemét villantottam fel, mely akarva-akaratlanul is nagyban befolyásolja azt a környezetet, melyben dolgozunk.

3. Egyházi szabályozás

Ahhoz, hogy megtudjuk, milyen szerepe van a vallástanárnak az egyházban, vizsgáljuk meg az egyház erre vonatkozó szabályozását. A 2007. évi 1. számú jogszabályban, mely a *lelképásztorok képzésével és alkalmazásával* kapcsolatos (a 2000. évi Kánon 2. fő részének 3. része, amely érvényben maradt), a következőket találtam. A 74. § a vallástanárok (katekéták) képzésével kapcsolatos, míg a 75. § az alkalmazásról szól: „A végzett vallástanárokat egyházi és állami iskolákba egyaránt alkalmazzák. Az alkalmazás az állami iskolákban pályázat, az egyházi tanintézetekben pedig pályázat vagy az egyházkerületi iskolaszék meghívása útján történik. A kinevezettek az egyházkerületek joghatósága alá tartoznak mind az irányítás, mind az ellenőrzés szempontjából.”¹¹ A 77. § az egyházkerületi, egyházmegyei és egyházközségi iskolákban szolgáló vallástanár kinevezéséről szól: „Az állami iskolákban szolgáló vallástanárok (katekéták) kinevezését – mind helyettes, mind végleges tanári minőségben – az egyházkerületek tanügyi osztályai adják az illetékes megyei tanfelügyelőségekkel és az egyházmegyei iskolaszékekkel való konzultálás alapján. Ez a kinevezési mód biztosítja a konfesszionális nevelést az állami oktatásban.”¹² Továbbá megállapítja, hogy „amennyiben a vallástanárról kiderül, hogy a szolgálatra alkalmatlan, az illetékes egyházmegyei iskolaszék visszavonhatja megbízatását”¹³ (78. §). A továbbiak értelmében „az iskolaszékek a minden szinten működő református oktatásban a hitvallásos nevelést szolgálják az érvényben lévő szabályok szerint. Ezek a következők: a) tanintézeti iskolaszék b) egyházközségi iskolaszék c) egyházmegyei iskolaszék d) egyházkerületi iskolaszék.”¹⁴ (80. §)

¹⁰ Uo.

¹¹ <https://reformatus.ro/dokumentumok/torvenyek> 151.

¹² Uo.

¹³ Uo.

¹⁴ Uo. 152.

A III. fejezet a vallástanárok bekebelezéséről, szervezetéről és konferenciájáról szól.

„A vallástanárokat az egyházmegyei közgyűlés kebelezi be a szokásos rend szerint. A vallástanárok egyházmegyei és egyházkerületi szinten értekezletet hoznak létre. Az egyházmegyében a vallástanárok által titkos szavazással választandó: elnök, alelnök, titkár, pénztáros. Egyházmegyei konferencia tartandó negyedévenként. A vallástanárok konferenciája az egyházmegyei iskolaszékkel egyetértésben, negyedévenként tartandó. Felelős szervezője a megválasztott elnök. A tagok részvétele kötelező, és a konferencia tárgya a lelki és szakmai építés ügyét kell hogy szolgálja. Egyházkerületi vallástanári konferencia szervezendő évenként. A konferencia alkalmával elnök, alelnök, titkár, pénztáros választandó. Ennek felelős szervezője a megválasztott elnök. A választások az egyházkerületi ciklushoz alkalmazkodnak. A vallástanárok konferenciája megalkotja saját szabályzatát, melyet az egyházkerületi iskolaszék, illetve az Igazgatótanács hagy jóvá.”¹⁵ (81–87. §)

A jogszabály tehát a vallástanárok számára lehetőséget ad arra, hogy legyen egyházmegyei vallástanár szervezet (szövetség) és módszertankör. Az előbbi működött is (2010-ben én is elnökjelölt voltam, majd a pénztáros szerepre választottak meg). A vallástanárok módszertani köre a vallástanárok motivációhiánya vagy a megváltozott körülmények miatt már nem működik. Egy-két alkalommal találkoztunk, majdhogynem csak a kötelező alkalmakat teljesítve. Sajnos az egyházkerületi értekezlet sem működik. A vallástanárok tehát az egyház és a tanfelügyelőség közötti félúton találják magukat, mintha nem tartoznának igazán egyikhez sem.

4. A vallástanár hivatása

A vallástanár leglényegesebb feladata tehát „a tudatos jelenlét, az átható példa és a hitelesség”. A vallástanár munkája nem lehet egy magányos küzdelem, szüksége van a hitélet alakulását befogadó és validáló/hitelesítő családra, „és háttérben a gyülekezet imádkozó közösségének kitartó hordozására, mert ez adhatja meg igazán a hittanoktatás éltető keretrendszerét”.¹⁶

Fontos arról is beszélni, hogy milyen a kapcsolat a hitoktató és az iskola, valamint az egyház és az iskola között. Fontos, hogy a vallástanár az iskola tanári kö-

¹⁵ Uo.

¹⁶ Fodorné Ablonczy Margit: Család, hitoktatás és gyülekezet. In: *Református Nevelés* (2023/1), 38–43.

zösségének aktív tagja legyen, ellenkező esetben „egyszemélyes missziót folytat”.¹⁷

A vallástanárnak a tanári közösségben olyan értékeket kell megtestesítenie, mint: „1) társadalmi szükségletek iránti érzékenység; 2) a hit ereje a napi feladatokban; 3) az embertársak elfogadása; 4) tanár–diák viszony meghatározó jellege, amelyben a nem tantárgyi kommunikációnak nagy jelentősége van; 5) szabadidős tevékenységek és önkéntes munkák vállalása, mely hosszú távra meghatározza örökségét”.¹⁸ A keresztyén pedagógus pályaképében ezt nevelési célkitűzésként így találjuk megfogalmazva: „1. A tanár segít felfedezni a tanulóknak, mi az Isten célja az életükkel. 2. A tanár elkíséri a diákot életútjának egy szakaszán.”¹⁹

A vallástanár és az egyház kapcsolatában gyakran előforduló jelenség, hogy az egyház elégedetlenségét fejezi ki a diákok hitre való nevelésének eredményességét illetően. Az iskolának is inkább az együttműködésre kell fektetnie a hangsúlyt. Fontos, hogy a két intézmény együttműködése hálószerű legyen, mert ez a záloga az „emberhalászatnak”.²⁰ „Ebben a hittanoktatónak összekötő, egyfajta mediátorszerepe van. A kölcsönös elvárások és azok számonkérése helyett szoros együttműködés szükséges, hogy minden szereplő tudja, miért felelős, mi az, amit csak ő tehet meg.”²¹

A vallástanár az iskolában úgy van jelen, mint a gyülekezet küldötte, olyan feladattal, hogy a gyülekezet felé hívja a diákokat, „kulcsembert, aki ajtókat nyit, és hídember, aki mindkét oldalon biztosan áll”. Támogatását ebben a szerepében az egyháztól kapja, hogy ne harcoljon magányosan. Fontos, hogy ebben a támogatásban legyen továbbképzés, szupervízió, rendszeresen „frissüljön lelkében, személyes hitéletében”.²²

A gyülekezeti vallásórán is részt vevő gyerek/fiatal találkozik azokkal az énekekkel és imádságokkal, melyeket vallásórán tanult, és ez egy kapocs lesz a két szintér között. Miközben együtt olvassuk a Bibliát, közösen megértjük az ige tanítását, a közösségben együtt jutunk el az életfeladatunk felismerésére és betöltésére. A vallásoktatás legnagyobb célja, hogy a fiatalok személyes kapcsolatba kerüljenek Jézus Krisztussal, és mellette döntsenek.²³

„Az Egyház mennyei gyökerű hitközösség. Ennek épülete a templom. Az Egy-

¹⁷ Uo. 41.

¹⁸ Pusztai Gabriella: Alapértékek. In: *Református Oktatási Stratégia*. Református Pedagógiai és Katechetikai Füzetek. Református Pedagógiai Intézet, Budapest 2008, 52–58.

¹⁹ *A keresztyén pedagógia esszenciája*. RPI-OGO Driestar educatief, 2012, 22–30.

²⁰ Fodorné Ablonczy Margit: i. m. 42.

²¹ Uo.

²² Uo.

²³ Uo.

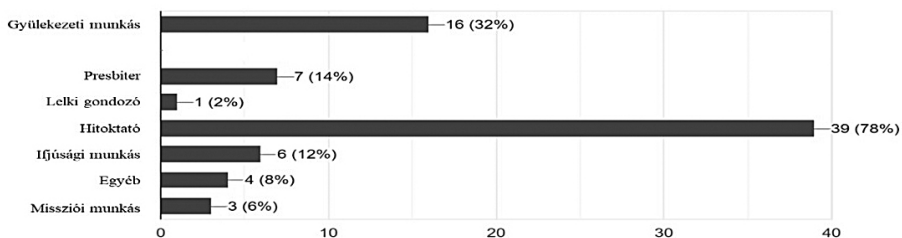
ház szeretetközösség is: ennek épületei az árvaházak, gyermek- és öregotthonok, szeretetházak. De az Egyház jövőbe nyúló, jövőt építő közösség is. Ennek épülete az iskola. És minden épületnek lelke és célja van. Mi nem szégyelljük megvallani azt, hogy hiszünk. Hogy szeretetben és igaz emberségben akarunk élni. Hogy hűségesek kívánunk maradni Istenünkhöz és Jézusunkhoz.”²⁴

Remélem, hogy ez ma is igaz, és bár nagyon sok kihívással küzdünk, bízom abban, hogy ebben a szent feladatban továbbra is együtt harcolunk. Ugyanakkor – felmérésem és vallásánárokkal folytatott beszélgetéseim alapján – azt hiszem, hogy még sok közös tennivalónk akad.

5. Felmérés és következtetések

Egy kérdőíves felmérés során arra voltam kíváncsi, hogy a vallásánárok hogyan határozzák meg szerepüket az egyházban, mennyire tapasztalják támogató rendszerként annak közegét. A következőkben ezt a vizsgálódást szeretném bemutatni, mely valamennyire tükrözi a vallásánárok jelenlegi helyzetét. A kérdőívet 50 vallásánár töltötte ki abból a körülbelül 300 vallásánárból, aki valamilyen szinten iskolában is, gyülekezetben is teljesít szolgálatot. Hivatalos adatot nem kaptam, bár kértem. A továbbiakban bemutatom a felmérés adatait.

1. Hogyan határoznád meg szerepedet az egyházi rendszerben?

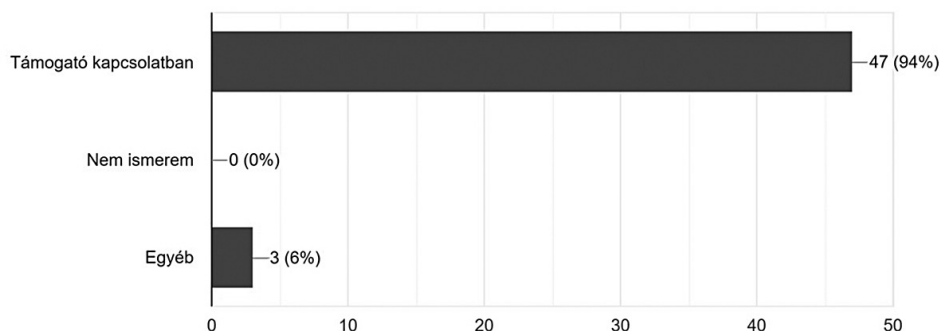

Kérdésem arra vonatkozott, hogy milyen feladatot látnak el a vallásánárok a gyülekezetben. A fenti diagram egy eléggé átfogó képet mutat.

²⁴ Csiha Kálmán: Református nevelés. *MAGISTER*, 5. évf., 2007, 3–4. szám.

2. Milyen kapcsolatban állsz a gyülekezeted lelkipásztoraival?

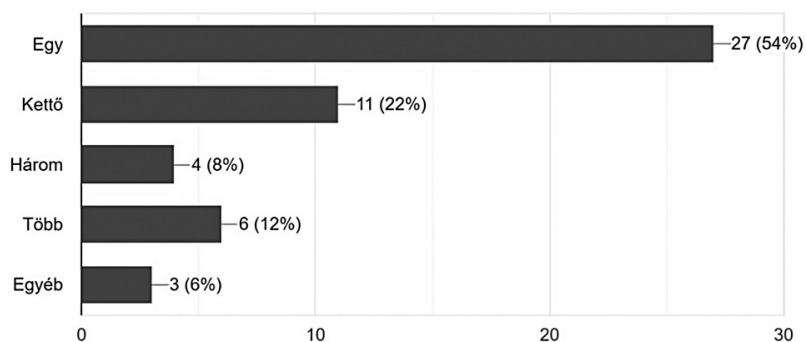
50 válasz

A gyülekezet vezetőjével való kapcsolat nagymértékben meghatározza, hogy mennyire hatékony a vallásánári munka, mennyire hiteles az egyház üzenetének képviselete. A kérdőívet kitöltő vallásánárok támogató kapcsolatban vannak azokkal a gyülekezeti lelkészekkel, ahol a szolgálatukat végzik.

3. Hány gyülekezet területén dolgozol?

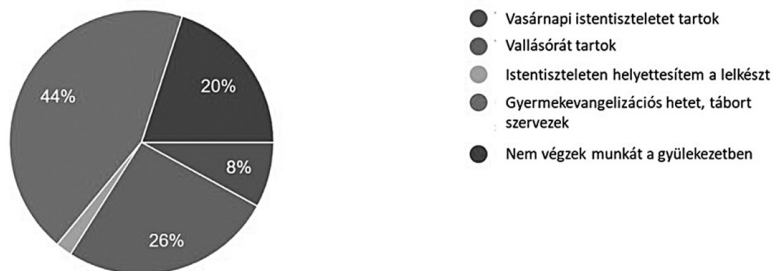
50 válasz

A vallásánárok esetében, akik a kérdőívet kitöltötték, ahogy a diagram is mutatja, változó, hogy hány gyülekezet területén dolgoznak.

4. Milyen szerepet töltesz be a gyülekezeted életében?

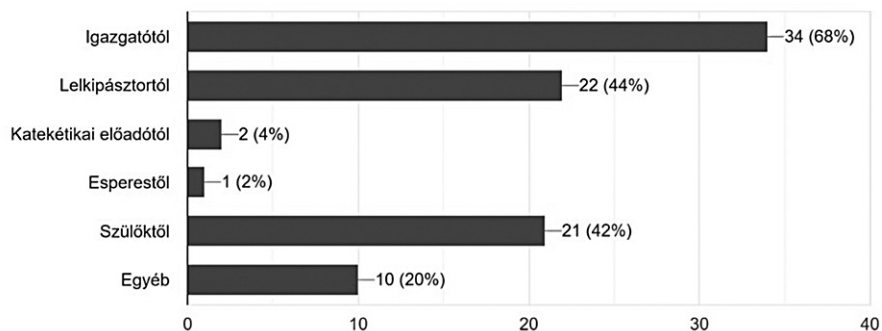
50 válasz

Változó, hogy mennyi és milyen feladatot lát el a vallásánár a gyülekezetben.

5. Ha a diákok ki akarnak jelentkezni a vallásóráról, kitől várhatsz segítséget, támogatást, hogy megmaradjanak az óráid?

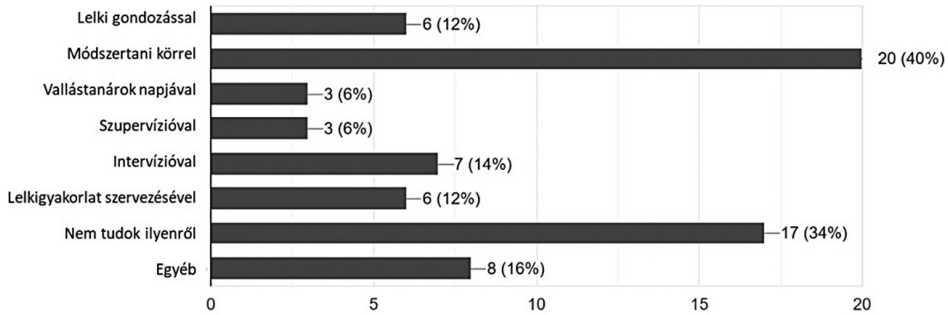
50 válasz

A csökkenő létszámmal küzdő iskolákban dolgozó vallásánár legégetőbb kérdése, hogy hogyan alakul a jövő évi óraszám, ki fogja támogatni, ha a IX. osztályosok úgy döntenek, hogy inkább nem vesznek részt vallásórán.

6. Szerinted hogyan biztosítja az egyház a vallásánárok támogatását?

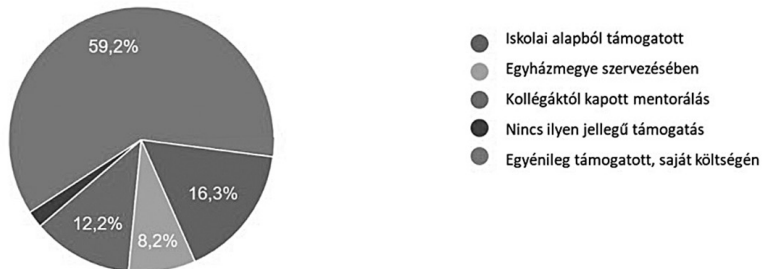
50 válasz

A vallásánárok tapasztalata szerint a módszertani körök működése támogató, hisz ez már egy közösségnek számít, de az is elgondolkoztató, hogy 17 százalék esetében nem tudnak egyházi támogatásról.

7. Milyen lehetőségeik vannak a vallásánároknak szakmai fejlődésükre és mentorálásukra?

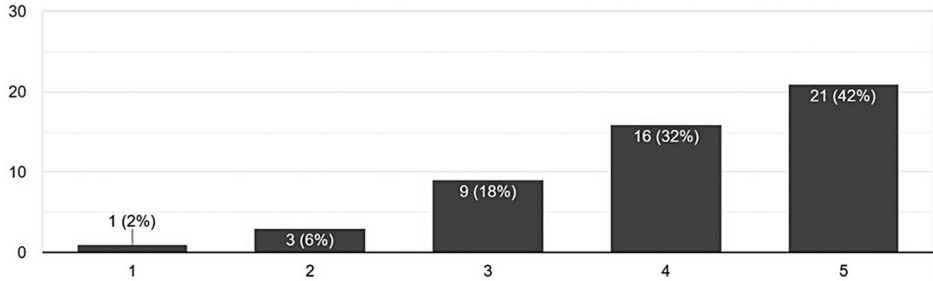
49 válasz

A vallásánárok ezen kérdésre adott válaszából az derül ki, hogy a szakmai fejlődésük nagy részét saját maguk fedezik anyagilag, ugyanakkor hangsúlyos az iskolai támogatás, de örömteli, hogy az egyházmegyei támogatás is megjelenik.

8. Hogyan befolyásolja a támogató környezet a vallástanárok motivációját és teljesítményét?

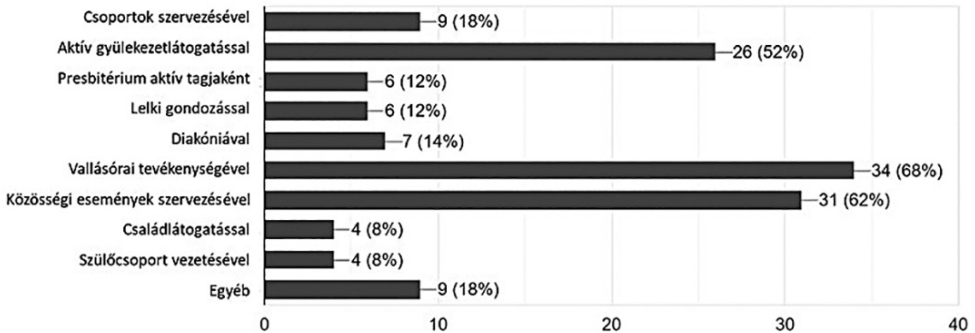
50 válasz

Ebben a kérdésben az 1-es értékelés azt jelenti, hogy „egyáltalán nem befolyásolja”, míg az 5-ös „nagymértékben befolyásolja” a vallástanárok motivációját és teljesítményét a támogató környezet.

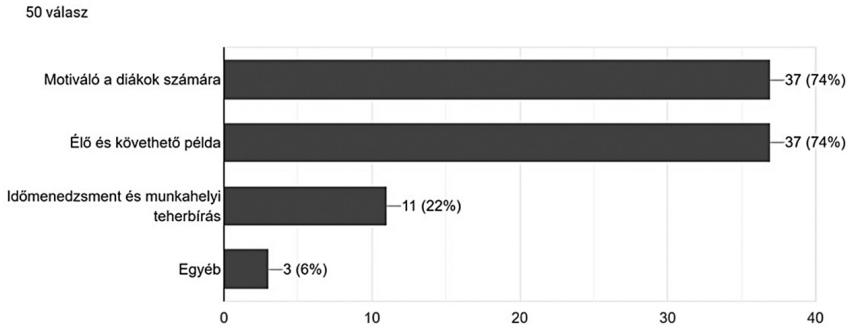
9. Hogyan járul hozzá a vallástanár a közösségépítéshez az egyházi rendszeren belül?

50 válasz

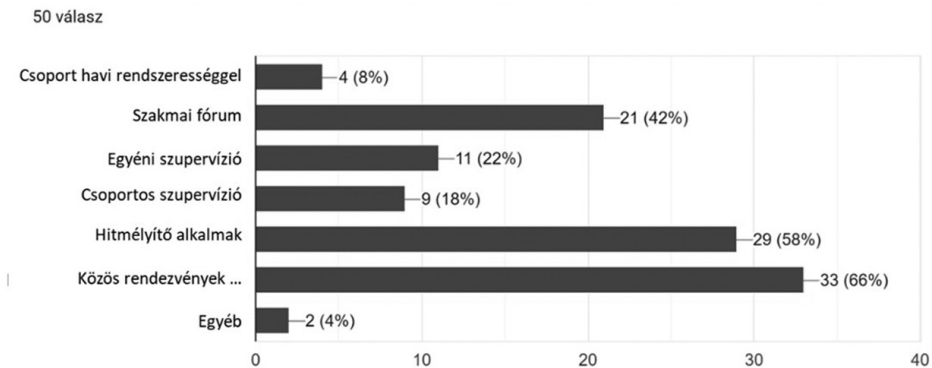
Elég színes és sokoldalú az, ahogyan a vallástanár hozzájárul a közösségépítéshez, mert több válaszlehetőség is volt.

10. Milyen kihívásokat és előnyöket hoz a vallás tanár közösségi szerepvállalása?

Lényeges, hogy ez mennyire hatékonyan befolyásolja a vallás órai tevékenységünket.

11. Szerinted milyen támogatás, támogató környezet segítené legjobban a szolgáltatodat?

Legjobban az segítené, ha lennének közös rendezvényeink. A közösség egy nagyon fontos eleme minden sikeres szakmának. A lehetőségek adottak, lehet szervezni egyházmegyei konferenciát, lehet alkalmakat találni arra, hogy megerősödjünk. Fontos lenne, hogy egyházkerületi szintű konferenciákat is szervezzünk, mert azt gondolom, mindig vannak és lesznek megvitatásra és elmélyítésre érdemes témák, hisz közösségeink egységes megoldásaiban mutatkozhat meg igazán a Lélek ereje.

Amikor ezt a kutatást elkezdtem, nem a kritikai szándék vezérelt. Azt szerettem volna elérni, hogy mi, a vallás oktatásban érintettek, elkezdjünk gondolkodni jelen állapotunkról: mi az, amin óhatatlanul változtatnunk kell ahhoz, hogy a gyermekeket, akiket Isten reánk bízott, Jézus Krisztushoz vezessük.